

1 (ה) בהקדמה ל"וידבר גו' ויאמר אליהם" נאמר "וילך משה". וצריך להבין: פרשה זו באה לאחרי
 2 ובהמשך לפרשת נצבים, שגם בה דיבר משה אל כל בני־ישראל - "אתם נצבים היום כולכם וגו'"¹³
 3 (ויתירה מזה: לא רק אל כל בני־ישראל שבדורו, אלא כמו שכתוב בהמשך הפרשה¹⁴: "את אשר ישנו
 4 פה גו' ואת אשר איננו פה גו'", היינו, גם אל כל בני־ישראל שבדורות הבאים, וגם בדורות שלפני זה,
 5 כדאיתא בפרקי דרבי אליעזר¹⁵). וכיון שכבר היה במעמד כל ישראל ודיבר אליהם, אם כן, למה הוצרך
 6 לילך - "וילך משה" - בכדי לדבר אל כל ישראל?

7 (ו) גם צריך להבין מהי שייכותה של פרשת וילך לשבת שובה, או לשבת שלפני ראש השנה: כשהיא
 8 בפני עצמה - קורין אותה בשבת שובה (כבקביעות שנה זו), וכשהיא מחוברת לפרשת נצבים וטפלה
 9 אליה [וכסימן הגאונים¹⁶ שהובא גם בבעל הטורים¹⁷: "ב"ג המלך פ"ת וילך, פירוש ב"ג המלך, כשחל
 10 ראש השנה (שנקרא "המלך", על שם שעבודת היום היא "תמליכוני עליכם"¹⁸) יום ב' או ג', אז נצבים
 11 וילך נפרדים" ("פת וילך", מלשון "פחות אותה"¹⁹)] - קורין אותה בשבת שלפני ראש השנה.

12 ב. ויש לומר הביאור בזה:

13 תוכן דברי משה לבני־ישראל הוא - שהקב"ה נותן להם ארץ שבעה עממין ("ה' אלקיך גו' ישמיד
 14 את הגוים האלה מלפניך וירשתם. . ונתנם ה' לפניכם"²⁰), שבה נכלל כל העולם כולו, שהרי כל העולם
 15 שותה מתמצית ארץ ישראל²¹; וכל זה - בתנאי ובשביל - "ועשיתם גו' ככל המצוה אשר צויתי אתכם"²²,
 16 קיום המצוות, והיינו, שבשביל ועל־ידי־זה שבני־ישראל מקיימים את המצוות, נותן הקב"ה את העולם
 17 כולו לבעלותם, כדי לעשות לו ית' דירה בתחתונים²³.

18 ולהעיר:

19 נתינת העולם כולו לבעלותם של בני־ישראל ("ונתנם ה' לפניכם"), שהוא ענין "דירה בתחתונים" -
 20 הרי זה נעלה יותר מאשר העבודה דקיום התורה ומצוות ("ועשיתם גו' ככל המצוה"), כי: התורה הוא
 21 ענין של טעם ודעת, וכן המצוות יש להם טעם. - השאלה היא רק אם טעמי מצוות נתגלו, או שלא
 22 נתגלו, ויתגלו לעתיד²⁴, אבל טעם יש להם; מה־שאינ־כן הענין ד"דירה בתחתונים" הוא למעלה לגמרי
 23 מטעם, כלשון המדרש²³: "נתאוה הקב"ה להיות לו דירה בתחתונים", וכמאמר רבינו הזקן²⁵: "אויף אַ
 24 תאוה איז קיין קשיא", והיינו, שאין זה ענין שיש בו טעם נעלה ביותר שאי־אפשר להשיגו עתה, וכאשר
 25 יהיה עליו בעבודה אזי יוכלו להשיגו (בדוגמת טעמי מצוות שיתגלו לעתיד לבוא), אלא זהו ענין
 26 שלמעלה לגמרי מגדר טעם.

27 - וזהו גם הביאור במאמר רו"ל²⁶ שמחשבתן של ישראל קדמה לכל דבר, גם למחשבת התורה
 28 ומצוות, כיון שתורה ומצוות הם בגדר של טעם (כנ"ל), מה־שאינ־כן נשמות ישראל.

29 ולכן, אפילו כאשר בני־ישראל עוברים חס־ושלום על תורה ומצוות, הנה להחליפם באומה אחרת
 30 חס־ושלום אי אפשר²⁷, ובשתים: בני־ישראל נשאים תמיד קשורים בהקב"ה, "באמנה אתו"³, (וטעם
 31 הדבר - כיון ש)הקב"ה נשאר תמיד קשור עם בני־ישראל. והיינו מצד מעלת נשמות־ישראל על התורה
 32 ומצוות, להיותם "חלק אלקה ממעל ממש"²⁸ [וכמבואר במכתב כ"ק מו"ח אדמו"ר²⁹ ב' הפירושים בתיבת
 33 "ממש": (א) מלשון ממשות, והיינו, כפי שהנשמה נתפסת בבחינת גשמיות כו', (ב) שתיבת "ממש" קאי

(13) כט, ט. (22) שם, ה.
 (14) שם, יד ובפרש"י. וראה גם לקו"ש חי"ט ע' 266 ואילך. (23) ראה תנחומא בחוקותי ג. נשא טז. ב"ר ספ"ג. במדב"ר
 (15) פמ"א. פיי"ג, ו. תניא רפל"ו. ובכ"מ.
 (16) הובא בטושו"ע או"ח סתכ"ח ס"ד. מחזור ויטרי סש"נ. (24) ראה לקו"ש חל"ב ע' 174 ואילך. וש"נ.
 (17) ריש פרשתנו. (25) ראה אוה"ת בלק ע' תקצז. המשך תרס"ו ס"ע ז ואילך.
 (18) ר"ה טז, סע"א. וש"נ. סה"מ תש"ב ע' 34. ועוד.
 (19) ויקרא ב, ו. (26) ב"ר פ"א, ד.
 (20) פרשתנו שם, ג"ה. (27) פתיחתא דרות רבה ג. ובכ"מ.
 (21) ר"ה טז, סע"א. וש"נ. (28) תניא רפ"ב.
 (22) ראה תענית יו"ד, רע"א. פרש"י עקב יא, יב. (29) ראה אג"ק שלו ח"ד ע' תד. ע' תז.